

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 34Csp/143/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123205592
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Uhrinovský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8123205592.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Petrom Uhrinovským, PhD. v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., zast. JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č., 163/66089 01 Svidník, proti žalovanému TELERVIS PLUS a. s., IČO: 35 717 769, so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, o primerané finančné zadosťučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 22,75 EUR, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 9.6.2023 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 227,50 EUR a nahradenia trov konania.

1.1. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 17Csp/7/2022-27 zo dňa 27. mája 2022 (ďalej aj ako „Rozsudok 17Csp/7/2022“) súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 227,50 EUR spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

1.2. Keďže žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, tak mu vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie (ďalej aj ako „PFZ“) titulom § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), ktorý si uplatnil vo výške 227,50 EUR.

1.3. Výšku uplatneného nároku odôvodnil tým, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 227,50 EUR.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 16.6.2023 (ďalej aj ako „vyjadrenie k žalobe“), pričom uviedol, že nesúhlasí s argumentmi uvádzanými žalobcom v žalobe, ktoré majú odôvodňovať ním nárokováné PFZ, a rovnako rozporuje takto neprimerane nárokovánú výšku PFZ.

2.1. K vzniku nároku na PFZ uviedol, že ustanovenie § 13 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné vykladať reštriktívne. Na priznanie PFZ potrebné okrem úspechu toho-ktorého účastníka

prihliadnuť aj na ujmu, ktorá spotrebiteľovi konaním žalovaného vznikla, a ktorú nie je možné uhojiť inak, ako priznaním primeraného finančného zadosťučinenia.

2.2. K výške nároku uviedol, že žalobca si v podanej žalobe uplatnil nárok na PFZ vo výške totožnej s výškou bezdôvodného obohatenia, ktoré mu bolo priznané v pôvodnom konaní. Z konštantnej judikatúry ESLP vyplýva, že PFZ vo väčšine prípadov nemá byť rovnaké ako hodnota porušeného práva (to iba vo veľmi výnimočných a závažných prípadoch, teda nie v tomto prípade). Naopak, PFZ by malo ujmu primerane kompenzovať, nie nahrádzať. O to viac je potrebné sa zamyslieť nad výškou a teda primeranosťou finančného zadosťučinenia v prípade, keď žalobcovi žiadna ujma reálne nevznikla. Nárokovaná výška PFZ vo výške 100% z porušeného práva, z ktorého je odvodzovaná, bez uvedenia iných relevantných skutočností nespĺňa požiadavku primeranosti.

2.3. Sankčná funkcia PFZ, bola súdmi opakovane označovaná za vedľajšiu, keďže nedostatky zmlúv o spotrebiteľských úveroch sankcionuje už sám zákon ich bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Rovnako v podmienkach SR na účely represie slúžia iné odvetvia práva, ako správne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.

3. Žalobca v replike (§ 167 ods. 3 CSP) uviedol, že právoplatný Rozsudok 17Csp/7/2022 jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Žalobca teda na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa resp. osobitnými predpismi, čím naplnil hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

3.1. V žiadnom prípade nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý prívodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

3.2. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku PFZ za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov.

4. Žalovaný v duplike (§ 167 ods. 4 CSP) uviedol, že žalobca tvrdenia o adekvátnosti výšky nárokovaného PFZ odôvodňuje účelovou argumentáciou rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, pričom uvádza iba výšku súdom priznaného primeraného finančného zadosťučinenia súdom v označených konaniach.

4.1. Konania uvádzané žalobcom sú ako argument odôvodňujúci výšku ním nárokovaného PFZ v tomto konaní nepoužiteľné, nakoľko ide o spory, v ktorých bolo porušenie práva závažnejšie ako tomu je v tomto spore, alebo výška poskytnutého spotrebiteľského úveru bola niekoľko násobne vyššia ako istina poskytnutá žalobcovi. Je neprípustné aby bolo súdom priznané PFZ v zhodnej výške s bezdôvodným obohatením priznaným spotrebiteľovi v pôvodnom spore bez toho, aby uviedol aj iné, resp. podporné argumenty odôvodňujúce takto nárokovanú výšku PFZ

5. V zmysle § 177 ods. 1 v spojení s § 297 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „CSP“) súd na prejednanie tohto sporu nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 4.3.2024 (ďalej aj ako „Pojednávanie“).

6. Z písomných vyjadrení strán sporu, Pojednávania a vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, súd zistil nižšie uvedený skutkový stav.

6.1. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu vedeného pod spisovou značkou 17Csp/7/2022 súd zistil, že Rozsudkom 17Csp/7/2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 7.6.2022, súd rozhodol: (I.) Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 227,50 EUR titulom bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 227,50 EUR od 29.1.2022 do zaplatenia, a to všetko v lehote

3 dní od právoplatnosti rozsudku. (II.) V prevyšujúcej časti súd vylučuje vec na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách konania.

6.2. Z pripojeného spisu a z nesporných vyjadrení strán sporu vyplýva, že Zmluva bola uzatvorená dňa 29.8.2012. Nárokov v zmysle tzv. základného konania sa žalobca domáhal po cca 10 rokoch od uzatvorenia Zmluvy.

7. Na vyššie zistený a opísaný skutkový stav súd aplikoval tieto právne normy a zmluvné dojednania strán sporu platné a účinné k dňu vyhlásenia tohto rozsudku, ak ďalej nie je uvedené inak (zistil nižšie uvedený právny stav): (-) § 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) § 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) § 3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

8. V zmysle zisteného skutkového a právneho stavu súd takto vec právne posúdil a rozhodol nižšie uvedeným spôsobom a na základe nižšie uvedených úvah.

9. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie vznikne, ak si spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej či už týmto zákonom alebo osobitným predpisom. Predmetný nárok vzniká voči tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá.

11. Jediným predpokladom, ktorého naplnenie sa v tomto prípade vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti (napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve a pod.).

12. Vo vzťahu k výške (resp. rozsahu) nároku na finančné zadosťučinenie zákon určuje len kritérium primeranosti a neustanovuje už žiadne iné kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zohľadniť.

13. K nároku na finančné zadosťučinenie, jeho výške a ostatným skutočnostiam vzťahujúcim sa k tomuto nároku súd poukazuje na nižšie uvedenú judikatúru.

13.1. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza predmetnej právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/20/2017 zo dňa 04. mája 2017).

13.2. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie

má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. januára 2019).

13.3. Pre priznanie práva na zadostučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta Zákona o ochrane spotrebiteľa, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadostučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021).

14. Súd je toho názoru, že žalobca bol úspešný v základnom konaní (úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti, keď súd judikoval v prospech žalobcu konkrétny nárok z porušenia takéhoto práva alebo povinnosti) a z tohto dôvodu mu vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie.

15. Inštitútu finančného zadostučinenia má plniť viacero funkcií (najmä funkciu satisfakčnú a doplnkovo aj funkciu sankčnú). Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, pričom postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

16. Na základe vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že žalobný návrh žalobcu je čo sa týka nároku dôvodný. Žalovaný úspešným uplatnením nároku v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 17Csp/152/2022, splnil zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia titulom § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

17. Súd žalovanému priznal sumu finančného zadostučinenia vo výške 22,75 EUR (5 % z priznanej výšky bezdôvodného obohatenia v základnom konaní). Súd pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia vychádzal aj z okolností tohto konkrétneho prípadu (nároky zo Zmluvy uplatnené cca po 10 rokoch).

18. Pri určovaní výšky PFZ je nutné zohľadňovať konkrétny skutkový stav tej ktorej veci, opačný prístup by viedol k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom“ finančnom zadostučinení, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. V prípade PFZ ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu (ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami), je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k uplatneniu primeraného finančného zadostučinenia práve v požadovanej výške. Žalobca však v tomto spore mimo porušenia povinnosti

v základnom konaní žiadne iné rozhodujúce skutočností odôvodňujúce výšku žiadaného PFZ ani len netvrdil.

19. Súd takto priznanú sumu považoval v celom rozsahu za primeranú, a to za stavu, že cieľom inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Priznanú sumu finančného zadosťučinenia pritom považuje súd aj za vyrovnanie ujmy žalobcovi ako spotrebiteľovi, ktorá je akousi satisfakciou za stav vyvolaný žalovaným. Zároveň priznaním primeraného finančného zadosťučinenia došlo aj k naplneniu odradzujúcej funkcie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

20. Súd teda priznanú sumu považoval za dôvodnú a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v takejto výške a v prevyšujúcej časti žalobný návrh žalobcu zamietol.

21. K námietkam žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku odkazuje súd na vyššie uvedené argumentáciu, pričom na doplnenie uvádza, že sa pri určovaní výšky stotožnil s jeho námietkou, že PFZ nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Ak zo žaloby nie sú zrejmé žiadne skutkové okolnosti, ktoré by opodstatňovali nárokovanú výšku PFZ, je dôvodné tvrdiť, že súd musí v tomto konkrétnom prípade vychádzať iba zo skutočností vyplývajúcich z pôvodného konania pri posudzovaní a ustálení výšky PFZ.

22. Na záver súd uvádza, že žalobca na Pojednávaní navrhol vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného v zmysle § 274 CSP, a to z dôvodu, že žalovaný sa nedostavil na Pojednávanie, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na Pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

22.1. Rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany, a teda žalobca iniciuje konanie a má mať záujem na efektívnom vedení sporu, a rovnako žalovaný, ak má v spore procesne obstať, musí vyvíjať iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany. Skutkovým základom kontumačného rozsudku je skutkový stav tvrdený žalobcom. Procesná pasivita žalovaného v konaní sa prejavuje aj tým, že si neplní základné povinnosti sporovej strany. Ak sa žalovaný riadne a včas nevyjadří k žalobe a v uznesení bol o tejto forme rozhodnutia poučený alebo ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami, môže súd už v tejto fáze konania rozhodnúť formou kontumačného rozsudku (procesná sankcia). Z judikatúry ďalej vyplýva, že k vydaniu kontumačného rozsudku je potrebné pristupovať zdržanlivo. Súd je povinný zväžiť vydanie rozsudku pre zmeškanie najmä s ohľadom na skutkový a právny stav tvrdený žalobcom.

22.2. Súd v tomto prípade teda posúdil aj vhodnosť a dôvodnosť vydania rozsudku pre zmeškanie po materiálnej stránke, keďže ostatné formálne podmienky na jeho vydanie splnene boli (podľa § 274 CSP). Súd návrhu žalobcu napokon nevyhovnel, nakoľko na vydanie rozsudku pre zmeškanie procesným postupom podľa § 274 CSP neboli splnené materiálne podmienky, a to s ohľadom na argumentáciu žalovaného v jeho jednotlivých vyjadreniach v spojení so zamietavým výrokom tohto rozsudku, a na to nadväzujúcim vyššie uvedeným odôvodnením súdu.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a podľa zásady úspechu v spore. Žalobca mal v spore plný úspech, a preto má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorý mu súd priznal, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku. Pri určení úspechu v spore súd vychádzal z osobitosti uplatneného nároku, a to nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keď posúdenie jeho výšky spočívalo v úvahe súdu, pričom samotný uplatnený nárok bol dôvodný a opodstatnený. Pri rozhodovaní

o náhrade trov konania v takýchto prípadoch treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Základné je teda rozhodnutie o nároku na primerané finančné zadosťučinenie a sprevádzajúce je rozhodnutie o jej výške (aplikovaný právny záver vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 475/2018 zo 4. februára 2021).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané a treba ho predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu tohto rozsudku je možné vykonať podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.